

Övgüler

“*Her Yas On Sekiz Ay Sürer* muhteşem ve özgün bir eser. Hiç beklenmedik yönlere doğru büyüyen bu sürükleyici kayıp öyküsü sayesinde Babbitt ailesinin bir hayranı oldum diyebilirim. Hartnett, çok sayıda absürt durumu hikâyenin özünü yitirmeden ustaca işlemeyi başarmış. Bu kitapla en sevdiğim yazarlardan biri oldu.”

-Kevin Wilson, *New York Times* çok satanı
The Family Fang'ın yazarı

“Hartnett'in bu acayip ve biraz da sihirli büyüme öyküsü içinizi ısıtacak. Gerçekten merak uyandıran bir kitap. Hartnett da kesinlikle takip edilmesi gereken bir yazar.”

-Heidi W. Durrow, *New York Times* çok satanı
The Girl Who Fell from the Sky'ın yazarı

“Hüzün ve kara mizahın buluştuğu sürükleyici bir kayıp ve aile dramı öyküsü. Genç Elvis Babbitt ve tuhaf yol arkadaşlarının yas ve iyileşme süreçlerinde düşe kalka ilerlemelerini büyük bir heyecanla izledim.”

-Beth Hoffman, *New York Times* çok satanları
Saving CeeCee Honeycutt ve *Looking for Me*'nin yazarı

“Delici bakışları, vahşi doğallığı, kırılğan yüreği ve olağanüstü bilgeliğiyle Elvis; bir kahramanda aradığınız her şeye ve çok daha fazlasına sahip. Bir süper kahraman, hatta bir süper-süper kahraman, sonsuzluk artı bir! Yasla kendine özgü şekilde başa çıkmaya çalışan bir ailenin sürükleyici öyküsünü aktaran mükemmel bir hikâye anlatıcı.”

-Kellie Wells, *Fat Girl, Terrestrial*'ın yazarı

**HER YAS
ON SEKİZ AY SÜRER**

ANNIE HARTNETT

HER YAS ON SEKİZ AY SÜRER
ANNIE HARTNETT

Özgün adı: Rabbit Cake
Copyright © 2017, Annie Hartnett

© 2017 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Don Congdon Associates, Inc.'den alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-82766-8-0

1. Baskı: Kasım 2020

Çeviri: Acar Erdoğan
Editör: Tuğçe Özdiil Sarıkaya
Redaksiyon: Şebnem Soral
Son Okuma: Fatmanur Saltık
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 20699

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10
Kadıköy/İstanbul Sertifika No: 34683
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

HER YAS ON SEKİZ AY SÜRER

ANNIE HARTNETT

Çeviren: Acar Erdoğan

YAN | PA
SAJ

Annie Hartnett Boston Halk Kütüphanesi Derneği bünyesindeki Misafir Yazar Programı'nın 2013-2014 yılı yazarı olarak seçildi. Ayrıca Bread Loaf School of English, *McSweeney's* ve *Indiana Review* tarafından çeşitli ödül ve onur derecelerine layık görüldü. Alabama Üniversitesi'nden kurgu edebiyat alanında Güzel Sanatlar yüksek lisansı, Middlebury College's Bread Loaf School of English'den de Sosyal Bilimler yüksek lisansı derecelerini aldı. Hâlihazırda Boston'da Grub Street adlı bağımsız bir yazar programında ders veriyor. Eşi ve Border Collie köpeğiyle birlikte Rhode Island Providence'da yaşıyor.

Acar Erdoğan 1987 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler bölümünden mezun oldu, ardından Marmara Üniversitesi Yayıncılık Yönetimi alanında yüksek lisansını tamamladı. Bir süre kitap ve dergi editörlüğü yaptı. Çoğunluğu çocuk kitabı olmak üzere yirmiden fazla kitap çevirdi. İngilizce ve Fransızca biliyor.

Anneme ve babama...
İkiniz de çok iyi tavşanlarsınız.

Onuncu yaş günümdü. Annemin uykusunda yürürken nehre girmesinden tam altı ay önceydi. O sabah annem tavşan pastamı yaktı. “Bu yıl şansın yaver gitmeyecek galiba,” dedi omzumu tutup. Espri mi yapıyordu, anlamamıştım. Tavşanın yüzü ve kulakları kömür gibi simsiyah olmuştu.

Annem ne zaman yeni bir başlangıç yaşasak bunu bir pastayla kutlamamız gerektiğini söylerdi. Bu, ister bir doğum günü olsun ister okulun ilk günü veya gün dönümü... Tavşanlar her durumda iyi şans getirirmiş. Tavşan pasta, iki taraflı alüminyum bir kalıbın içinde pişirilir ve ortaya üç boyutlu bir pasta çıkar. İşin mucizesi de buradadır zaten: Pasta dört patisinin üstünde durur. Eğer üzerindeki karışım da iyi yapılmışsa neredeyse gerçek bir pamuk kuyruklu tavşan yediğinizi düşünebilirsiniz.

“Yenisini yapamaz mısın?” diye sordum. Onuncu yaşımın dokuzuncudan daha kötü geçmesini istemiyordum.

Annem oralı olmadı: “Bir şey olmaz, yanmış tost da seviyorsun zaten.”

Ama pastanın üstünü kalın bir krem peynir tabakasıyla kaplayınca keyfim yerine geldi. Artık yanmış, siyah kısımları

görünmüyordu. Pastayı süslemesine ben de yardım ettim. Gözler için kırmızı *Red-Hot* şekerlerinden kullandık.

“Tam bir Yeni Zelanda beyaz tavşanı oldu!” dedim heyecanla. Yeni Zelanda beyaz tavşanı orta boylu, albino bir tavşan türüdür. Ama anavatanları Yeni Zelanda değil Meksika’dır. Makyaj firmaları onları deneylerde kullanır.

İnternette fotoğraflarını bulup anneme gösterdiğimde, “Küçük araştırma asistanım benim,” dedi bana. Bana hayvanlar hakkında çok şey öğretmiş olsa da bazen annemin onları gerçekten sevip sevmediğinden emin olamıyordum. Gerçi Border Collie cinsi köpeğimiz Boomer’ı da dokuz yıl önce bir barınaktan alıp getiren de oydu. Getirmeden önce babama sormamıştı bile. Diğer yandan Auburn Üniversitesi’nde yüksek lisans yaparken hayvanlar üzerinde deneyler yaptığı olmuş. Tavşan pastayı keserken de her seferinde gülerdi. Hamurun tam ortasına hep yarım kavanoz ahududu reçeli koyardı. Böylece pastayı kestiğinizde tabak sahte tavşan kanı içinde kalırdı.

Tavşana meyhan kökünden bıyık yaparken bana, “Bu yıl ne dileyeceksin?” diye sordu. Annem dilek konusunu çok ciddiye alırdı.

“Bilmem,” dedim.

Aslında ablamın bana daha iyi davranmasını dilemeyi düşünüyordum. Ama mumları üfleme zamanı geldiğinde dilek tutmayı unuttum.

İşte o doğum günü pastamın kulakları, burnu ve kuyruğu yanmış bir hâlde fırından çıktığı yıl, annemi bize plastik bir torba içinde getirdiler. Külleri elektrik süpürgesinin torbasında biriken gri tozlara benziyordu. Boğulmadan önceki akşam son bir pasta hamuru daha yapmıştı. Karışımını sabah dökeriz demişti. O kötü baş ağrılarının biri başlamış ve erkenden

yatağa gitmişti. Pasta tezgâhın üstünde, açıkta kalmıştı. Ertesi gün 21 Haziran'dı ve pastayla yaz gün dönümünü kutlayacaktık. Aslında annemin ölümü de bizim için yeni bir başlangıç oldu denebilir. Hem Lizzie ile ben hem de babam ve Boomer için... Mutlu bir başlangıç değildi tabii. Yine de evimizde yaşanacak bazı değişimlerin başlangıcı olmuştu. Babam bir şekilde bu duruma alışmamız gerektiğini söyledi: "Ya batarsın ya çıkarsın," dedi. Deyim duruma cuk oturmuştu. Annem duysa kesin gülerdi. Espri anlayışı hep bir acayıpti zaten.

Gerçi boğularak ölmenin gülünecek bir tarafı yoktu. Balıklar tarafından yenmenin de öyle... Yani tamamını olmasa da bazı yerlerini nehirdeki balıklar yemiş olmalıydı. Suda ölen canlıları balıkların yediğini okumuştum. Babama sorduğumda konuyu kapatmamı söylemişti. Yakılmadan önce ölüsünü görmemize de izin vermedi.

Annemin bu şekilde basit bir kaza sonucu ölmesi bana pek normal gelmiyordu. Normalde hiç böyle basit hatalar yapmazdı. Sonuçta bir bilim insanıydı ve bilim insanları dikkatsiz olmazdı. Ölüm şekli de ona hiç uymuyordu. Bir garipti yani. Bence böyle ölmemeliydi. Rehberlik öğretmenim bu hislerimin inkâr aşamasının bir parçası olduğunu söylemişti. Bu, birini kaybetmenin ardından yaşanan normal bir duyguymuş. Ama aradan aylar geçmesine rağmen hâlâ içimdeki şüphe gitmemişti. Mutlaka bir şeyleri atlamış olmalıydık.

Yanmış tavşan konusu mesela... O da çok basit bir hataydı. Annem o akşam beni yatırırken pasta için özür dilemişti. "Tadı düşündüğümde daha kötü oldu," demişti.

"Olsun," demiştim. "Gelecek yıl daha iyisi olur. Hatta haftaya dolunay var, onu kutlarız."

"Canım kızım. Neyse, hadi bakalım küçük baykuş, uyku vakti!"

“Baykuşlar geceleri uyumaz ki,” demiştim. Alabama’da yaygın olarak bulunan dört baykuş türü vardır. Bazen annemle gün doğmadan kalkıp çizgili baykuş aramaya çıkardık. İnsanlar genellikle baykuşları bilgelik sembolü olarak görür. Romalıların onlara kötü ruhlu yaratıklar olarak baktıklarını okumuştum. Baykuşların bebeklerin kanlarını içtiğine inanırlarmış.

Eski Roma’da yanmış pastaya da kötü bir işaret olarak bakarlardı eminim. Hatta belki de sonradan olacakları öngörebilirlerdi: anneme ve sonra da ablam Lizzie’ye olanları yani. Tam bir felaketler silsilesi bizi bekliyordu.

I. BÖLÜM

1-6 ay arası

1.

Haziran, Temmuz, Ağustos

Annemin cesedi, ağustos ayında evden otuz kilometre uzakta, Goat Rock'taki baraja takılınca bulundu. Nehirde sürüklenerek eyalet sınırını geçip Georgia'ya girmiş. Bu yüzden babam onu Freedom'a geri getirebilmek için fazladan bir sürü evrak doldurmak zorunda kalmış. Freedom, Alabama eyaletinde yaşadığımız kasabanın adı. Bazen annemin boğulmadan önce kaç kilometre yüzdüğünü merak ediyorum. Nefesini suyun altında çok uzun süre tutabilirdi ve uykusunda çok iyi yüzerdi.

Tabii cesedi bulunmadan önce de öldüğünü biliyorduk. Bütün yaz boyu bunu hissetmiştik, özellikle de evin hemen aşağısında, Chattahoochee Nehri kıyısında yüzücü gözlüklerini yerde bulmamızdan sonra... Genellikle nehre hep oradan girerdi. O haziran ayında nehir yükselmişti ve çok hızlı akıyordu.

Emniyette iki memur babamı bir odaya götürüp sorguya aldılar. Annemi onun öldürüp nehre atmadığından emin olmak istemişler. Şüpheli olarak görülebileceğimiz ne benim ne de Lizzie'nin aklına gelmişti. Sonuçta olay yaşanalı iki yıl oldu; şimdi on iki yaşındayım, yani o sırada henüz on yaşındaydım. Lizzie de on beş yaşındaydı. Hem dışarıdan bakan herkes onun kimseye zarar veremeyecek kadar tatlı biri

olduğunu düşünürdü. Onu iyi tanımıyorlardı tabii. Polis memuru biraz tanımış gibiydi.

“Üzgün değil misin?” diye sordu memur Lizzie’ye bir mendil uzatıp. Lizzie ağlamıyordu.

“Biliyorduk zaten,” dedi Lizzie omuz silkerek.

“Nasıl biliyordunuz?”

Bunu söylerken parmağını Lizzie’ye uzatmış, neredeyse burnundan dürtecekti.

“O bizim annemiz,” dedi Lizzie, ellerini beline dayayıp. “*Senin* annen ölse bunu hissetmez misin?”

Bu açıklama yeterli olmuş olmalıydı çünkü bizi bıraktılar. Annemin ölümünü de kayıtlara kaza olarak geçirdiler.

“Doğru düzgün soruşturmadılar bile,” diye mırıldandım. Ama babam susmamı söyledi.

Freedom Emniyet Müdürlüğü’nün ne dediği önemli değildi çünkü bana göre bu dosya kapanmamıştı. Eve dönünce bir ipucu bulmak için her yeri taradım.

Babam, “O bir uyuryüzerdi zaten. Sonunda boğuldu işte,” diye açıklamaya çalıştı. “Başka ne bulmayı umuyorsun ki?”

Oysa açıklığa kavuşmamış çok şey vardı. Mesela annemin boğulduğu gece rüyasında ne gördüğünü çok merak ediyordum. Acaba ciğerleri suyla dolduğunda uyanmış mıydı yoksa öldüğünde hâlâ uykuda mıydı? Rüyası renkli miydi yoksa kapkaranlık sudan başka bir şey görmedi mi?

Emniyetten ayrıldığımızda annemin tutulduğu adli tıbbaya gittik. Babam, Lizzie ile beni bekleme odasında bırakıp morga girdi. Birkaç dakika sonra eliyle gözlerini silerek yanımıza geldi. Gitmeden birkaç evrak daha doldurması gerektiğini söyledi.

O gider gitmez ablam elimden tuttuđu gibi beni koridora soktu. Annemizi görmek istiyorsak acele etmeliydik. İçeride “Yiyeceklerle Girilmez” ve “Fotođraf ekmek Yasaktır” yazan bir sűrű tabela vardı. Buna rađmen Lizzie bir eliyle beni tutuyor, diđer eliyle de telefonuyla fotođraf çekip duruyordu.

Lizzie daha önce hiç elimi tutmamıştı. Yani en azından hatırlayabildiğim yakın geçmişte yapmadı. Biz, o klasik kız kardeşlerden değildik. Lizzie’nin sevdiği tek şey, evden gizlice çıkıp arkadaşlarıyla bira imekti. Birkaç kere de telefonda arkadaşlarıyla ormanda mantar yemekten bahsettiğini duymuştum. Ormanda hangi mantarın yenip hangisinin yenmeyeceğini nasıl biliyordu acaba?

Durduđumuz yerden annemin kafasının űstűnű görebiliyorduk. Yűzű ve vűcudu beyaz bir rtűyle kaplıydı. Saçları yattıđı demir masanın kenarından řelale gibi sarkıyordu. Açıkçası vűcudunun geri kalanını görmek istemiyordum, Lizzie istese bile. Nehirdeki balıkların bedenine ne yaptıđını bilmek istemezdim. Gz dokusunun çok yumuřak ve kolay yenebilir olduđunu okumuřtum. Kenarda duran sarı temizlik kovařına dođru eđilip đurdűm.

“Buraya ocuklar giremez!”

Odaya beyaz nlűklű bir adam girmiřti. Elinde minik metal bir bıçak vardı. “Anne-babanız nerede sizin?”

“Annemiz bu,” dedi Lizzie, rtűnűn altını iřaret edip.

Elimle ağzımı sildim.

“Biz de çıkıyorduk zaten,” dedi Lizzie. Telefonuyla son bir fotoğraf daha çekti ve “Hadi gel!” diyerek beni elimden tutup dışarı çıkardı.

Eve dönerken arabada çektiđi fotođraflara baktık. Çođu morgun zeminindeki yeřil fayanslardan ibaretti. Ama son fotođrafta annemin kafasının űstűnű ekebilmiřti. Kafatasının űzerinde bir kırık olduđunu görebiliyorduk. Nehirde bir

kayaya çarpmış olmalıydı. Belki de sudayken bir nöbet geçirmişti. Bu, o kadar iyi bir yüzücü olmasına rağmen boğulmasını açıklayabilirdi.

Daha önce sadece bir defa nöbet geçirmişti ve tekrarlamasını beklemiyorduk. Ama belki de tekrarlamıştı işte! Ne olursa olsun o gece ne olduğunu bir şekilde öğrenmem gerekiyordu. Annem olmadan her geçen gün daha belirsiz ve ürkütücüydü sanki.

Babam adli tıp raporunda nöbet gibi bir şeyden bahsedilmediğini söyledi. Otopsilerde böyle şeyler belli olurmuş. “Maalesef bu bir gizem olarak kalacak,” dedi. “Talihsiz bir kaza işte.” Bunu duymak hiç de içimi rahatlatmıyordu.

Lizzie’ye, “Korkuyor musun?” diye sordum.

Uyurgezerlik genetik bir şeymiş. Yüzde elli ihtimalle çocuklara da geçebilirmiş. Yani ya bende ya da Lizzie’de çıkabilirdi. Piyango Lizzie’ye vurdu. Uykusunda yürümeye daha ben doğmadan başlamış. O yüzden evde iki kişinin uykuda yürümesine alışkındık. Sık sık gecenin bir yarısında uyanıp Lizzie’nin tıkırtılarını ve annemin koridorda bir ileri bir geri adımlarını duyardım. Uykuda yürürken hiç birbirlerine bulaşmazlardı ya da en azından benim gördüğüm kadarıyla öyleydi. “Geceleri birbirlerine çarpmadan uçan yarasalar gibiler,” derdi babam.

Annemin kaybolduğu gece Lizzie uykusunda yürüyüp banyoya girmiş ve küvette kıvrılıp kalmıştı.

“Korkuyor musun?” diye tekrar sordum. İlk seferinde sorumu duymamış gibiydi.

Telefonunu indirip yüzüme baktı: “Neyden korkuyor muyum?”

“Ölmekten.”

“Böyle şeylerden konuşmayın,” dedi babam. “Kimse ölmüyor.”

“*Başka* kimse ölmüyor,” diye mırıldandım. Çünkü böylesi daha doğruduydu. Ama konuyu daha fazla uzatamazdım, babam kızabilirdi. Kamyonetin camına kafamı dayayıp nefesimle bir buğu oluşturdum. Sonra da sanki kamyonetin içinde boğuluyormuşum gibi tutabildiğim kadar uzun süre nefesimi tutmaya çalıştım. Denemesi eğlenceliydi aslında.

Lizzie annemin aksine uykusunda yüzmüyordu. Klasik uyurgezerler gibi yürüyordu sadece. Yani tehlikeli görünmüyordu. Şimdiye kadar yaptığı en acayip şey, evdeki çiçeklerin üzerine işemek olmuştu. Bunu da ne zaman yapsa Boomer havlaya havlaya ortalığı ayağa kaldırırdı. Evin içine işemenin “kötü köpek” davranışı olduğunu bilirdi. Bir keresinde annem Lizzie’yi saksılardan birine çömelirken yakalayıp fotoğrafını çekti. Sonra sabah kahvaltıda ona gösterip güldü. Lizzie’ye üzülmemesini söyledim ve dişi alfa kurtların da tıpkı erkek alfalar gibi bölgelerini işeyerek işaretlediklerinden bahsettim.

“Salak salak konuşmayı kes!” diye tısladı Lizzie.

“Aldırma sen ona,” dedi annem bana. “Olanları hatırlamadığı için utanıyor sadece.”

Annem sık sık bu hatırlamama kısmının uyurgezerliğinin en kötü tarafı olduğunu söylerdi. Rüyalari çok önemserdi. Onların geçmiş hayatlarımıza açılan kapilar olduklarını düşünürdü. Bir ara bir rüya günlüğü tutmaya çalıştı. Ama sadece yatakta kaldığı gecelerde gördüğü rüyalari hatırlıyordu. Gece uykusunda yürürse sabah kalktığında zihninde rüyalari doldurmuş olması gereken yeri, koca bir boşluk alıyormuş.

İlk evlendiklerinde babam annemi gece uykusunda yüzdüğüne inandırmak için onu videoya çekmek zorunda

kalmış. O zamanlar nehre çıplak girermiş ve saçları sabaha kurumuş olurmuş.

Babam anneme ne zaman önceki gece nehre girdiğini söylese ısrarla, “Ben öyle şeyler yapmam,” diyerek inkâr edermiş. Sonunda babam ona çektiği video kaydını göstermiş. Videoda uykusunda kelebek stili yüzdüğünü görünce çok şaşırılmış. Çünkü normalde öyle yüzmeyi iyi beceremezmiş.

“Eski hayatımda yüzücüymüşüm demek ki,” demiş.

Babam annemin üniversite doktorası olduğunu ve reenkarnasyon gibi şeylere inanmasının mantıklı olmadığını söylemiş. Ancak annemin kız olmama rağmen bana Elvis Presley’in adını vermesinin sebebi de reenkarnasyona inanmasıymış. Babam ismimi ilk başta pek sevmemiş ama doğum sertifikamı imzalama aşamasında orada olmadığı için müdahale edememiş. Babam her yıl iş için halı fuarına giderdi, ben de onun evde olmadığı sırada erken doğmuşum. Gerçi ben Elvis’in bir kız için bile fena bir isim olmadığını düşünüyordum. Hem bütün öğretmenlerim ismimi nasıl telaffuz edeceklerini biliyorlardı.

“Elvis harika,” derdi annem. “Benim kızım kral.”

“Onun tek garip yönü ismi sayılmaz zaten,” demişti Lizzie bir keresinde.

Lizzie’nin adı da Kraliçe I. Elizabeth’den geliyordu. Gerçi annem onu I. Elizabeth’in yeniden doğmuş hâli olarak görmemişti. Sadece Lizzie’nin bebekken Kraliçe Elizabeth gibi uzun bir alnı varmış, o yüzden adını öyle koymuş. Gerçi sonra saçları uzayınca alnı normale dönmüş. Böylece Lizzie, hep Lizzie olmuş. Kimse ona Elizabeth demez. Bazen annem onun, ailesini baltayla öldürdüğü söylenen Lizzie Borden’in ruhunu taşıyor olabileceğini ve babamla dikkatli olmaları gerektiğini söylerdi.

Ama annem benim Elvis Presley'in ruhunu taşıdığıma emindi. *Rock and Roll* kralı ile doğum günlerimiz aynıydı: 8 Ocak. Bu da annem için yeterli bir delildi. Gerçi Elvis çok uzun zaman önce ölmüştü ama annemin dediğine göre bazı ruhlar yeni bir bedene girmeden önce bir süre beklermiş. "Mola almak gibi," derdi.

Annem reenkarnasyonla ilgili bildiklerini medyumunu Bayan Ida'dan öğrenmişti. İkisi her cuma telefonla konuşurlardı. Bayan Ida ile hiç tanışmamıştım. Annemin dediğine göre yaşlandıkça agorafobikleşmiş. Yani evden çıkmaya korkar hâle gelmiş, o yüzden bizi ziyaret edemiyormuş.

"Bu duruma iyi gelecek bir kristali yok muymuş?" diye sormuştu babam.

Bayan Ida annemin bir gün kendini öldüreceğini öngörmüştü. Uzun yıllar önce, annemin kahve falında görmüş. O zamanlar Arizona'da "Bayan Ida'nın Kristal Mağazası" diye bir yer işletiyormuş. Annemle de orada tanışmışlar. O sırada biz henüz doğmamıştık.

Babam bu "ruhani saçmalıkları" dikkate almamamız gerektiğini düşünürdü. Fakat annem Bayan Ida'nın önsezilerinin genellikle doğru çıktığını ve görmezden gelemeyeceğimizi söylemişti. Belki de hazır olmamızı istemişti, bilemiyorum. Her ne kadar en azından ona ihtiyaç duymayacak kadar büyümemizi bekler diye ümit etsek de Lizzie de ben de annemin bize bir gün intihar etmeye niyetli olduğunu söylemeye çalıştığını düşündük.

Gerçi adli tıp raporu bir kaza demişti, intihar değil. Bu yüzden Bayan Ida'nın öngörüsünün doğru çıkmadığı sonucuna varmıştık. Tabii o zaman aklımıza gelmedi ama aslında kendinizi kazara öldürebilmeniz pek çok yolu var. Boğulmak da bu sayısız yöntemden sadece biri.